

Ei olleks tülli egga kohtokäimist. Keik, püs-
sid ja sülled, tangid ja haamred, sahhad ja
äkked, lusfikad ja waagnad olleks ilma as-
jata. Innimeste aeg lähäks iggawaks, nad
lähhäksid aiawiteks jallutama, ehk wahhiks
sellite maas ja aigutaks ennast surnuks.

Jo nüüd teate, kus mailma keskpaik on?

Keik lomad, mis on Jummai toond

Ja mis ta Ma peäl ette toond,

Mi hästi lind, mis oksa peäl

Ja neljajalgne kargob teäl, —

Keik omma lodud seädo süs

On igga ühhel omma wiis;

Kes metsa poosas rõmo näab,

Kui temma senna rahhul' jääb.

Et sui kül pallas, talwe külm,

Mil monni wihm ja tuiso ilm

Ta nahhast, ihhust läbbi lööb,

Ei soio süski, mis ta sööb.

Waat innimest! mis temma teeb:

Ta lomad, wiljad, kallad sööb;

Mis maast ja merrest kätte saab,

Keik läbbi omma kerre aab —

Ja süski on tal hädda nälg

Ja tühhi köht jo murre wölg;

Et prugib ärra kiwwid, puud,

Seäl jures waewab kondid, luud, —

Ja ikka palja köhho eest,

Kes tagga aiab iggameest!

Miks end ikka asjata

Koormad lia murrega?

Miks sa lahkud Jummalast

Ja temma armo sannast? —

Eks sa weel ei unnest ärka,

Egga sedda moista, märka,

Et sind söma, joma pärrast

Polle Issand lonud targast! —

Wötta, hakka mõtlema:

„Ma pean üksford surrema!“

Siis jääb mahha warra, rikkus, —

Hingel kestab Jesu heldus.